

Kladdegat spookhond in Hattem

Ken je het verhaal van Hattemse spookhond Kladdegat?

Het gebeurde altijd als het 's nachts pikkedonker was, het heel hard waaide en het goot van de regen. Dit verhaal speelde zich af in een najaarsnacht rond het jaar 1800. Het was weer een donkere nacht. Geen streepje maanlicht was te ontdekken door de donkergrijze, soms zwarte wolkenmassa. Het waaide, nee, het stormde. Bomen hadden moeite zich staande te houden, houten schuttingen, vooral de oude, kreunden en kraakten van jewelste. De regen striemde tegen de ruiten van het oude huis, ooit het Voorhuys van wat eens de Dikke Tinne, het kasteel van Hattem, was geweest. Maar het Huys gaf geen krimp, zoals het al eeuwenlang geen krimp had gegeven. Hoeveel stormen, onweersbuien, belegeringen van buitenlandse legers onder aanvoering van beruchte legeraanvoerders, zoals Parma en graaf De Salazar, het verraad van de Drost Willem van Montfoort had het Voorhuys van het kasteel niet weten te weerstaan. Zelfs, ja zelfs Kladdegat, de beruchte en inmiddels beroemde Spookhond had het Voorhuys niet klein gekregen.

In dat jaar, nu ruim tweehonderd jaar geleden, woonde in het Voorhuys Arend-Janszoon. Tijdens die storm schrikt Arend-Janszoon wakker. Hij zit direct rechtop in bed. In de donkere slaapkamer, op zolder, hoort hij de torenklok slaan. Hij telt de slagen, eerst binnensmonds, dan iets harder tellend: vier, vijf, zes, zeven, acht en dan nog harder: negen, tien, elf, twaalf. Twaalf slagen. Twaalf uur, de tijd van het spook, hij weet het zeker. Hij buigt zich over de bedrand en luistert. Door de kieren van de houten vloer hoort hij nog heel even, ondanks het geraas van de storm en het gekletter van de regen, de normale geluiden van het huis. Het geluid van de koeien, de twee varkens en soms de kippen die op de deel onder zijn slaapkamer worden gehouden. Maar dan, ineens, is het stil. Angstig stil. De storm is gaan liggen en de regen is opgehouden. De beesten zijn gestopt met kauwen, knorren en pikken. Ze staren verstijfd naar de trap. Arend-Jan weet wat de beesten nu zien. Hij heeft al vaker gehoord wat er nu gebeurt. De koeien, varkens en kippen zien hoe, in het flakkerend licht van een olielamp, het spook de trap af daalt en verdwijnt in de gangen onder 't Spookhuys. Na enkele minuten maken de beesten weer hun bekende geluiden en Arend-Jan legt zich weer neer in zijn strobied. Hij denkt aan het verhaal van zijn voorvaders die uit eigen ervaring vertelden over het Spook in het Voorhuys. Over de spoken, die in de nacht ronddwalen door de gangen, door straten en stegen van de stad. En soms ook langs de grachten.

De broer van Arend-Janszoon, Albert, neemt op weer zo'n donkere nacht zijn sabel mee in de hoop het spook te kunnen imponeren, misschien zelfs te verjagen. Om iets voor twaalf uur 's nachts, als hij onder aan de trap staat, begint hij te zwaaien met zijn sabel. Hij zal het spook wel een lesje geven. Als de torenklok twaalf uur slaat kijkt Albert naar boven. Hij schrikt hevig van een vreemd, angstaanjagend monster. Hij valt flauw en zakt als een pudding ineen. Als hij een paar minuten later bijkomt vertelt hij, nog steeds angstig en weifelend, dat hij een vreemd uitzienende man of beest of iets dergelijks boven aan de trap heeft gezien en dat het monster hem met vuurspuwende ogen had aangekeken! Het spook in 't Spookhuys was nergens bang voor. In de onderaardse gangen dwaalde hij rond, op zoek naar mensen, en vooral naar kinderen. De kreten van angst en pijn van zijn slachtoffers waren in de wijde omtrek te horen! Niemand durfde zich 's avonds nog op straat te begeven, zeker vrouwen en kinderen niet. En de paar mannen die toch nog de weg op moesten, waagden het niet om zich 's avonds in donkere hoekjes rondom de stadsmuur te begeven.

Er woonde in die tijd een stoere bewoner in Hattem, Jan Visscher. Bakker van beroep. Men vertelde dat hij nergens bang voor was. Omdat de mensen zo bang waren voor Kladdegat de Spookhond, want zo noemden de mensen hem inmiddels, besloten de Schout en de Schepenen van Hattem Jan

Visscher te vragen om Kladdegat voor eeuwig te laten verdwijnen. Als vergoeding zou hij een flinke beloning krijgen en een oorlam om zich moed in te drinken. Na lang nagedacht te hebben hoe hij Kladdegat veilig kon vangen lokte Jan de spookhond in de val. In één van de stegen bij het Tinneplein, dicht bij het Spookhuys, had Jan Visscher een groot net gespannen. Nu was het wachten op een donkere nacht, met storm en regen. En die nacht kwam. Kladdegat, nieuwsgierig en overmoedig, begaf zich in de richting van het vreemde geluid dat Jan maakte. Hij liep de steeg in. Op het goede moment trok Jan aan een koord. Kladdegat zag en voelde het net om zich heen spannen. Te laat... Gevangen in het net en voor alle zekerheid nog een ketting om zijn hals bracht Jan Visscher Kladdegat naar het Hondegat, het gat in de muur onder de Dorpspoort waarin de Spookhond zich soms verschool. Toen Kladdegat in zijn eigen hol was gegoooid, metselde Jan Visscher de ingang dicht met leem en keien. Sinds die tijd is de overlast, die Kladdegat de bewoners van Hattem bezorgde, verdwenen. Niemand sprak meer over Kladdegat de Spookhond en men vergat hem, alsof hij nooit had bestaan. De tijd verstreek, dag na dag, week na week, maand na maand, ja, jaar na jaar. Totdat...